

Илю.

Всички ти пътища са свободни и — не бѣдѣтъ ли — цѣла войска би ги пазила — ште отлѣтя за да излезе отъ Търново. Дай ми писмото.

(Ола туря писмото въ назуха та си).

Илю.

Што! отказвашъ да ми го дадешъ.

Олга.

Съ какво право го искашъ?

Илю.

Моме. Първи пътъ сега съмнение то, че ти си потопила ръката въ ужасното пристѣпление, се запира въ умъ тѣ ми. Не оставяй това съмнение да озрѣе, ако жалишь животъ тѣ си.

Олга.

Никой неште го истрѣгне отъ грѣдити ми.

Илю.

Ште го истрѣгна съ кръвьта ти . . .

Олга.

То ште излезе отъ тука само за да бѣде прѣдадено съ ръката ми на Панайотъ войвода. Ште дойдешъ ли отъ тука да ме земешъ или по-добрѣ е да трѣгна веднага?

Илю.

И ти искашъ да вървишь съ мене?

Олга.

Питашь ме . . .

Илю.

Желание то ти ме удивлява.

Олга.

Не се опитвай да ме разубѣждавашъ. Рѣшение то ми е непрѣклонимо.

Илю.

Знаешъ ли какъ се отива до хайдушко гнѣздо? Опасности има да се прѣдолѣвътъ. Ако само е подозрѣно пристигане то му около Търново — всички ти мѣрки са земени за да не може жива душа да стигне до него.